

Marias liv: Jesu fødsel

Israels konge, etterlengtet av alle folkeslag, Guds evige Sønn, kommer til verden på et sted som er forbeholdt dyrene. Og hans Mor er nødt til å gi ham en enkel krybbe som første vugge.

10.02.2014

Keiser Octavian Augustus befalte at det skulle skrives et manntall over alle mennesker som bodde i det romerske riket. Befalingen gjaldt alle fra de rikeste til de fattigste. I Palestina skulle manntallet foretas

etter rettmessig jødisk skikk: hver og en i hans hjemby. Derfor dro også *Josef fra Nasaret i Galilea opp til Judea, til Davids by Betlehem – han var nemlig av Davids hus og ætt – for å la seg innskrive sammen med Maria, sin trolovede, som var med barn.* (Lk 2,4-5)

På denne enkle måten begynner evangelisten fortellingen om den hendelsen som skulle forandre menneskehetens historie. Veien var lang; ca 140 km. Fire dagers reise – om alt gikk bra – i en av karavanene som gikk sørover fra Galilea. Maria var ikke tvunget til å bli med; det var en plikt for familiens overhode. Men hvordan kunne man la henne sitte alene igjen, hun som snart skulle føde? Og ikke minst, hvorfor skulle hun ikke følge med Josef til det stedet der Messias skulle fødes – som Skriften understreker? I dette eiendommelige innfallet fra den fjerne keiseren kunne Josef og Maria

se den Høyestes hånd, som ledet dem i alle deres handlinger.

Betlehem er en liten landsby; men i anledning manntallet hadde den fått uvanlig mye liv og røre. Josef bega seg til den keiserlige tjenestemannen sammen med Maria for å betale skatt og la seg innskrive som keiserens undersått. Etterpå begynte han å lete etter et sted der de kunne tilbringe natten. Tradisjonen fremstiller ham idet han forgjeves går fra dør til dør. Til sist kommer han til et offentlig vertshus, der man alltid kunne finne et overnattingssted. Der fantes det ikke noe annet enn en gårds plass med murer rundt. I midten var det en brønn, og rundt den oppholdt lastedyrene seg, og inn mot murveggene, til disposisjon for de reisende, var det et beskyttende tak med en enkel kalesje. Der var det også skillevegger, som dannet små avlukker, slik at hver gruppe av gjester kunne ha et visst privatliv.

Imidlertid var det ikke en særlig passende plass for Den hellige Jomfru som skulle føde. Vi kan forestille oss hvordan Josef led, da han så tiden for forløsningen nærme seg, og han ikke hadde funnet et mer passende sted. *For inne i herberget var det ikke plass til dem* (Lk 2,7) skriver den hellige Lukas lakonisk. Noen, kanskje selve vertshuseieren, må ha nevnt at det i omgivelsene fantes noen grotter som var blitt brukt til skjul for dyrene i de kalde nettene, kanskje kunne de bo litt mer bekvemt i en av dem, i det minste til folk hadde reist hjem og det ble et ledig sted i landsbyen.

Det guddommelige forsyn bruker disse omstendighetene for å vise at Guds sønn skulle komme til jorden i fattigdom og ydmykhet. Dette skulle være et stort eksempel for dem som skulle komme i århundrene etter ham. Den hellige Paulus forklarer: *Dere minnes jo hvor gavmild vår*

Herre Jesus Kristus selv har vist seg – hvordan han som var rik, ble fattig for deres skyld, og gjennom sin fattigdom gjorde dere rike! (2 Kor 8,9). Israels konge, etterlengtet av alle folkeslag, Guds evige Sønn, kommer til verden på et sted som er forbeholdt dyrene. Og hans Mor er nødt til å gi ham en enkel krybbe som første vugge.

Men den Allmektige vil ikke at denne enestående hendelsen skulle passere ubemerket av alle. *Nå var det i nabolaget der noen gjetere som holdt til ute på marken natten igjennom for å våke over hjorden. (Lk 2,8)* Disse, de minste på jorden, mennesker som vandret med hjorden som de passet på for betaling, skulle bli de første som mottok budskapet som var så betydningsfullt: at den lovede Messias var født.

Med ett sto Herrens engel fremfor dem, og Herrens herlighet lyste om dem. De ble ytterst forferdet. Men

engelen sa til dem: ”Frykt ikke. For jeg har en stor glede å forkynne dere, og den skal bli hele folket til del...” (Lk 2,9-10) Etter å ha meddelt dem den gode nyheten ga han dem et tegn slik at de kunne gjenkjenne barnet: Dere skal finne et lite barn, svøpt og liggende i en krybbe. (Lk 2,12) Straks åpenbarte det seg for deres forferdede blikk mange engler som sang Guds lov og sa: Ære være Gud i det høye! Og fred på jorden blant alle dem hans nåde hviler over! (Lk 2,13-14)

De ga seg i vei. Kanskje hadde de tatt med seg noen gaver for å gi til moren og den nyfødte. For Maria og Josef var denne hyllesten et tegn på at Gud ville våke over sin Sønn. Også de ble fylt av glede over gjeterens uskyldige glede og tenkte i sine hjerter på hvordan Herren ga glede til de fattige og ydmyke.

Da besøket var avsluttet, vendte gjeterne tilbake til hjorden, *mens de sang Guds lov og pris for alt de hadde fått se og høre* (Lk 2,20) To tusen år etter er også vi innbudt til å forkynne Guds underverk. ”En hellig dag har lyst opp for oss. Kom, alle folk, og tilbe Herren; for i dag er et stort lys kommet ned til jorden!” (Tredje julemesse, hallelujavers før evangelielsesningen)

J. A. Loarte

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
marias-liv-jesu-fdsel/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/marias-liv-jesu-fdsel/) (11.08.2025)